des, at den ikke fandt anvendelse på blandinger af fedtstoffer bestående af:

85 % rent smørfedt (99,5 %)

10 % raffineret talg

5 % sesamolie

eller af

85 % smørfedt

5 % kvark

5 % skummetmælkspulver

5 % talg af hornkvæg

Donner Mertens de Wilmars Bosco

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 23. marts 1977.

A. Van Houtte
Justitssekretær

A. M. Donner
Formand for første afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT J.-P. WARNER FREMSAT DEN 9. MARTS 1977 [1]

Høje Ret.

Denne sag er forelagt Domstolen i form af en anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesfinanzhof. Appellant for denne ret er Gervais-Danone AG. Indstævnte er Hauptzollamt München-Mitte.

Det spørgsmål, parterne tvistes om, er tariferingen i den fælles toldtarif (FTT) af visse varer, appellanten indførte fra Schweiz til Forbundesrepublikken Tyskland i flere partier. Importen skete mellem den 20. december 1968 og den 22. marts 1969. I de tolddokumenter, der blev indgivet på appellantens vegne, blev varerne i hvert tilfælde beskrevet som »compound lard«. I forelæggelseskendelsen betegnes de mere neutralt af Bundesfinanzhof som »blandninger af fedtstoffer«.

For de to første partiers vedkommende blev varens sammensætning i de tolddokumenterne bilagte fakturaer angivet som: 85 % smørfedt, 10 % raffineret talg

1 — Oversat fra engelsk.

og 5 % sesamolie. For de andre partiers vedkommende blev sammensætningen angivet at være: 85 % smørfedt, 5 % kvark, 5 % skummetmælkspulver og 5 % raffineret talg af hornkvæg. I alle tilfældene blev varerne anmeldt under position 15.13 i FTT, der omfatter »margarine, compound lard og andet tilberedt spisefedt«. For samtlige partiers vedkommende, bortset fra det sidste, anerkendte de tyske toldmyndigheder dette som varernes rigtige tarifering og fortoldede dem til fri omsætning i overensstemmelse hermed.

Inden det sidste parti var blevet endeligt fortoldet, trådte Kommissionens forordning EØF nr. 496/69 af 18. marts 1969 i kraft. Denne forordning var udstedt med hjemmel i artikel 3 i Rådets forordning EØF nr. 97/69 af 16. januar 1969, som bemyndiger Kommissionen til at fastsætte bestemmelser »for anvendelsen af den fælles toldtarifs nomenklatur med henblik på tariferingen af varer«, navnlig når sådanne bestemmelser er i overensstemmelse med undtagelser fra nomenklaturudvalget for den fælles toldtarif. Domstolen vil erindre, at i sag 37/75 *Bagusat KG* mod *Hauptzollamt Berlin-Packhof,* Sml. 1975, s. 1339, antog Domstolen, at virkningen af artikel 3 var at give Kommissionen, »der handler i samarbejde med medlemsstaternes toldeksperter« et vidt skøn ved valget mellem to eller flere positioner i FTT, der kommer i betragtning vedrørende tarifering af en bestemt vare, idet den eneste begrænsning af dette skøn er, at Kommissionen ikke må ændre tariffens ordlyd. I sagerne 30/71 *Siemers & Co* mod *Hauptzollamt Bad Reichenhall* (Recueil 1971, s. 929) og 77/71 *Gervais-Danone AG* mod *Hauptzollamt München-Schwanthalerstraße* (anførte sted s. 1138) – »mayonnaisesagerne« – antog Domstolen, at en forordning udstedt med hjemmel i artikel 3 ikke kan finde anvendelse på indførsler før forordningens ikrafttræden.

Forordning nr. 496/69 bestemmer, at »varer, der indeholder 65 % mælkefedt og derover og er tilsat andre fedtstoffer som f.eks. svinefedt, talg eller kokosolie og som sædvanligvis anvendes ved tilberedning af bagværk« henføres under position 21.07 F i FTT. For at sige det kort på indeværende tidspunkt, så omfatter denne position »tilberedte næringsmidler, ikke andetsteds tariferet«, og som ikke findes i positionerne 21. 07 A til E.

Det er, så vidt jeg forstår, ikke bestridt mellem parterne, at de af appellanten indførte varer er varer, »som sædvanligvis anvendes ved tilberedning af bagværk«. Appellanten har endog fremlagt en sagkyndig rapport (bilagt 1 til appellentens indlæg) med det formål at godtgøre, at varerne er af en sådan art.

Der er også enighed mellem parterne om, at de pågældende varer ikke kan tariferes som »smør« under position 04.03 i FTT. Denne antagelse har Bundesfinanzhof tiltrådt.

Kommissionen synes på sin side at have visse forbehold angående disse spørgsmål. Kommissionen gik så vidt, at den i sit indlæg antydede, at de pågældende varer kunne falde ind under position 04.03. Dette skyldes i hvert fald i et vist omfang det angivne resultat af visse undersøgelser af prøver fra de sidste to af de af appellanten indførte partier, som »Zolltechnische Prüfungs- og Lehranstalt« har foretaget, og en påstand om, at det ikke videnskabeligt er muligt at påvise mindre mængder talg i sådanne varer. Denne sidste påstand har givet appellanten anledning til at fremkomme med endnu en sagkyndig rapport (fremlagt under den mundtlige forhandling) med henblik på at godtgøre det modsatte. Det er ikke her min hensigt at beskæftige mig med de således rejste spørgsmål, da de ikke forekommer mig at have nogen betydning for de spørgsmål, Bundesfinanzhof har stillet Domstolen.

De faktiske omstændigheder er eller synes at være, at de tyske toldmyndigheder på grundlag af forordning nr. 496/69 og i tilsyneladende strid med Domstolens

praksis i »mayonnaisesagerne« omtariferede de af appellanten indførte varer til position 21.07 F og i overensstemmelse hermed pålagde appellanten en tillægsafgift.

Denne ekstra afgiftsansættelse indbragte appellanten til Finanzgericht München, men fik ikke medhold. Heraf appellen til Bundesfinanzhof. Ankegrundene er i korthed:

1. Uden forordning nr. 496/69 ville de indførte varer være omfattet af position 15.13.
2. For så vidt forordning nr. 496/69 ændrede tariferingen af varerne fra denne position til underposition 21.07 F, overskred Kommissionen sin hjemmel, idet en sådan ændring kun kunne ske ved en ændring af FTT.
3. Forordning nr. 496/69 kunne under alle omstændigheder ikke finde anvendelse på indførsler foretaget, før den trådte i kraft.

De to første af disse anbringender genfindes i de spørgsmål, Bundesfinanzhof har forelagt Domstolen. Spørgsmålene er følgende:

»(1) Skulle position nr. 15.13 i den fælles toldtarif, inden forordning (EØF) nr. 496/69 af 18. marts 1969 trådte i kraft, fortolkes således, at fedtblandinger bestående af
a) 85 % ren smørfedt (99,5 %)
10 % raffineret talg
5 % sesamolie
eller
b) 85 % smørfedt
5 % kvark
5 % skummetmælkspulver
5 % raffineret talg af hornkvæg
skulle henføres under denne position?

(2) Såfremt spørgsmål 1) besvares bekræftende:
Er forordning (EØF) nr. 496/69 af 18. marts 1969 gyldig, eller er den ugyldig, fordi den ikke tydeliggør positionerne 15.13 og 21.07 men ændrer disse og følgelig ikke er omfattet af bemyndigelsen i forordning (EØF) nr. 97/69 af 16. januar 1969?«

Undersøgelsen af spørgsmål 1 berører tre kapitler i FTT.

Det første er kapitel 4, der blandt andet omfatter »mejeriprodukter«. Sådanne varer falder ind under kapitlets første fire positioner, hvis inhold kan sammenfattes således:

04.01 — Mælk og fløde, frisk
04.02 — Mælk og fløde, konserveret eller sødet,
04.03 — Smør
04.04 — Ost og ostemasse.

Det er i et vist omfang af betydning, at disse varer er de vigtigste, der opregnes i artikel 1 i Rådets forordning (EØF) nr. 804/68 af 27. juni 1968, der indførte en fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter. Det må også nævnes, at de forklarende bemærkninger til Bruxellesnomenklaturen anfører, at position 04.03 omfatter smørfedt.

Det næste relevante kapitel er naturligvis kapitel 15. Kapitlets overskrift er »animalske og vegetabilske fedtstoffer og olier samt deres spaltningsprodukter; tilberedt spisefedt og vegetabilsk voks«.

Det er slående, at ingen af de enkelte former for animalsk fedt, beskrevet i de forskellige positioner i kapital 15, er mælkefedt. Alene med to undtagelser er de der nævnte fedtstoffer (f. eks. svinefedt, hvalolie osv.) af en sådan art, at de kun kan udvindes ved at dræbe det pågældende dyr eller i det mindste ved at underkaste det en større operation. Undtagelserne er »uldfedt og fedtstoffer udvundet deraf (herunder lanolin) (position 15.15) og »bivoks og anden insektvoks« (position 15.15).

Det indtryk, man således får, nemlig at de af kapitel 15 omfattede animalske fedtstoffer er forskellige fra mælkefedtstoffer, bekræftes af de indledende bestemmelser i kapitlet. Disse opregner forskellige varer, der særlig er anført i bestemte positioner i andre kapitler i FTT, og bestemmer udtrykkeligt, at kapitel 15 ikke omfatter disse varer. Blandt de således opregnede

varer er fedt af svin og fjerkræ, ikke udsmeltet, udpresset eller ekstraheret med opløsningsmidler (position L2.05), kakaosmør (position 18.04) og fedtegrever (position 23.0.). Bestemmelserne nævner imidlertid ikke smør. Man slutter heraf, at koncipisterne til FTT betragtede en sådan bestemmelse som overflødig.

Hvad nærmere angår position 15.13 giver denne anledning til to bemærkninger.

For det første at den engelske (samt den danske) og den franske udgave af de forklarende bemærkninger til Bruxellesnomenklaturen ikke er helt enslydende. Den engelske (og den danske) udgave antyder, at de af denne position omfattede varer kan indeholde smør, men kun som en undtagelsesvis tilsætning; den franske udgave gør efter min opfattelse dette klart. Den danske udgave lyder i det omfang det her har betydning således:

»Denne position omfatter fedtstoffer i fast form, tilberedt som næringsmiddel. De er almindeligvis blandinger af:
a) Forskellige olier og fedtstoffer.
b) Forskellige vegatabilske olier og fedtstoffer.
c) Både animalske og vegetabilske olier og fedtstoffer.

Fedtstofferne og olierne i disse blandinger kan være hærdede i forvejen. Blandingerne kan være behandlede ved emulgering (f. eks. skummetmælk), ældtning, texturering (behandling med luft for at ændre texturen eller den krystallinske form) etc., og kan være tilsat lecithin, stivelse, farvestoffer, smagsstoffer eller vitaminer. De kan også indeholde smør eller svinefedt.

...

De vigtigste varer af denne art er margarine (som er fremstillet, så den ligner smør i udseende, konsistens, farve etc.), bagemargerine og lignende (fremstillet af texturerede olier eller fedtstoffer) og compound lard (kunstspisefedt).«

Det andet og det sidste afsnit lyder i den franske udgave:

»Ces mélanges peuvent être émulsionnés avec du lait, du petit lait oi autrement et être malaxés ou avour été traités par texturation (martelage par de l'air comprimé afin d'en modifier la texture et la structure cristalline) ou additionés de lécithine, de fécule, de colorants organiques, de substances aromatiques, de vitamines ou même de beurre.

...

Les principales de ces graisses alimentaires préparées sont la margarine et le simili-sandoux (appelés aussi, dans certains pays, *beurre de margarine, beurre artificiel, succédané du beurre, succédané du saindoux ou lard compound),* la caractéristique essentielle de ces produits étant d'offrier certaines analogies avec le beurre ou le saindoux du point de vue des caractéres extériurs (aspect, consistance, couleur, etc.) ainsi que les produits dits *shortenings* (obtenus à l'aide d'huiles ou graisses par texturation).«

Betragtes kapitel 15 og de anførte forklarende bemærkninger under ét, ser det således ikke ud til, at position 15.13 er ment som omfattende varer hovedsagelig bestående af smør eller smørfedt.

Den anden, mere almindelige bemærkning, jeg skal gøre til denne position, er, at de af denne omfattede vare sammen med et antal varer omfattet af kapitel 15 indgår i den fælles markedsordning for fedtstoffer, der indførtes ved Rådets forordning EØF nr. 136/66 af 22. september 1966, jf. forordningens artikel 1, stk. 2. Efter denne markedsordning pålægges der ikke de pålgældende varer afgifter ved indførsel fra tredjelande, men kun den i FTT fastsatte told.

Endelig kommer jeg til FTT's kapitel 21. Kapitlets overskrift er »diverse produkter fra næringsmiddelindustrien«

De i kapitlet opregnede næringsmidler er virkelig diverse, idet de omfatter så forskellige varer som kaffeerstatninger og ekstrakter deraf, sennep, saucer, mangochutney, supper, gær, tilberedte bagepulvere, forarbejdet korn og dejvarer. Af-

gørende er det imidlertid i denne forbindelse efter min opfattelse, at underpositionerne C, D og E i position 21.07 alle omfatter varer, der hovedsagelig er fremstillet af mælk, det vil sige under C konsumis, under D tilberedt yoghourt og mælkepulver og under E ostefondue, og at man i underposition F opdager, at denne er opdelt i ni afsnit, i hvilke varerne tariferes alt efter (vægt)-indhold af mælkefedt.

Dette betyder ikke, at position 21.07 er den eneste position i FTT, der omfatter tilberedte næringsmidler indeholdende mælkefedt. Der findes mange andre, f.eks. position 17.04 (sukkervarer uden indhold af kakao), position 18.06 (chokolade og chokoladevarer samt andre næringsmidler med indhold af kakao), position 19.02 (næringsmidler til børn til diætetisk brug eller til madlavning), position 19.08 B (kiks, kager og andet finere bagværk) og position 22.02 (ikke alkoholholdige drikkevarer). Det er imidlertid værd at bemærke at hver af disse positioner, i det omfang de nævnte varer indeholder mælkefedt, opdeler disse efter deres nøjagtige indhold af mælkefedt. Dette står i modsætning til den mere ubestemte formulering i position 15.13 og bekræfter det indtryk, at denne position ikke omfatter varer indeholdende mælkefedt, undtagen som en lejlighedsvis tilsætning: hvor FTT faktisk omhandler mælkefedt, sker dette med præcision.

Med hensyn til de fælles landbrugsmarkedsordninger er de af position 21.07 omfattede varer underkastet »en ordning for handelen for visse varer fremstillet af landbrugsprodukter«, som oprettedes ved Rådets forordning EØF nr. 160/66 af 27. oktober 1966, der siden er erstattet af Rådets forordning EØF nr. 1059/69 af 28. maj 1969. Efter denne ordning opkræves der ved indførsel af disse varer fra tredjelande en afgift, bestående af et fast element til beskyttelse af Fællesskabets forarbejdningsindustri og af et variabelt element, der har til formål at udligne den mulige forskel mellem Fællesskabets priser på de landbrugsprodukter, som indgår i varerne, og priserne på de pågældende produkter på verdensmarkedet.

Årsagen til, at jeg for de varer, der omfattes af de første fire positioner i kapitel 4, af position 15.13 og af position 21.07, har redegjort for disses stilling inden for de fælles landbrugsordninger, er, at Kommissionen i sit indlæg har påberåbt sig præjudikater fra Domstolen, i hvilke det antages, at der i tilfælde af tvivl ved fortolkningen af en position FTT over for en anden position skal tages hensyn til såvel FTT's rolle i relation til disse markedsordninger som til dens rent toldmæssige rolle: sagerne 72/69 *Hauptzollamt Bremen* mod *Bremer Handelsgesellschaft,* (Recueil 1970, s. 427, 74/69 *Hauptzollamt Bremen-Freihafen* mod *Krohn & Co,* anførte sted s. 451, og 12/71 og 13/71 *Henck* mod *Hauptzollamt Emmerich* (Recueil 1971, s. 743 og 799). Min egen opfattelse er, at der ikke er nogen egentlig tvivl om, at de varer, nærværende sag omhandler, (helt bortset fra forordning nr. 496/69) skulle henføres til underposition 21.07 F og ikke position 15.13. Men efter disse præjudikater skal Domstolen tage i betragtning, at den modsatte opfattelse ville undergrave den fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter.

I et andet anbringende blev der også henvist til punkt A i de almindelige bestemmelser i afsnit 1 i første del af FTT. Reglen er sålydende:

»I det tilfælde, hvor henførsel under to eller flere positioner kan komme på tale, gælder følgende:

a) En position med mere specificeret varebeskrivelse skal foretrækkes for positioner med mere almindelig varebeskrivelse.

b) Skønnes den foran under a) nævnte regel ikke tilstrækkelig vejledende ved tariferingen af blandinger og sammensatte varer bestående af forskellige materialer eller forskellige bestanddele, tariferes de pågældende blandinger eller sammensatte varer, som om de bestod af det materiale eller den bestanddel, der er karaktergivende, for

så vidt udøvelsen af et skøn herover forekommer muligt.

c) Skønnes hverken den foran under a) eller den foran under b) angivne regel tilstrækkelig vejledende, henføres varen under den position, der medfører det højeste toldbeløb; *hvis dette toldbeløb er det samme for flere positioner, henføres varen til den af de pågældende positioner, som har det højeste nummer.*«

Med hensyn til afsnit a) blev det fra appellantens side anført, hvad Bundesfinanzhof faktisk også tiltrådte, at position 15.13 indeholder en mere specificeret varebeskrivelse end underposition 21.07 F. Med al respekt for Bundesfinanzhof forekommer det mig ikke at være tilfældet. Der er ingen der længere hævder, at de af appellanten indførte varer var »compound lard«. Appellantens standpunkt er, at varen er »tilberedt spisefedt« og det er tvivl herom, der har foranlediget Bundesfinanzhof til at forelægge sagen for Domstolen. Så vidt jeg kan se, er »tilberedt spisefedt« ikke en mere specificeret varebeskrivelse end den, man faktisk finder i underposition 21.07 F, nemlig »tilberedte næringsmidler, ikke andetsteds tariferet, med indhold af mælkefedt på (så og så mange) vægtprocent«.

Efter afsnit b) skal der henses til »det materiale eller den bestanddel«, varen består af, og som er »karaktergivende«. Der har ikke været megen strid om dette punkt og i Bundesfinanzhof's forelæggelseskendelse henvises der ikke hertil. I den første sagkyndige rapport, appellanterne har fremlagt, siges det, at der ved fremstillingen af bagværk til forskellige formål faktisk er behov for forskellige blandinger eller former for bagemargarine, og ingen af sådanne varers bestanddele er »karaktergivende«, selv om et overvejende indhold af smørfedt er nødvendigt i visse tilfælde, f.eks. til fremstilling af »petits beurres«. Det må antages, at kriteriet i afsnit b) er uanvendeligt i den foreliggende sag.

Tilbage er således afsnit c), som klart peger på underposition 21.07 F, da denne både medfører det højeste toldbeløb og er den position, der har det højeste nummer.

Kommissionen gjorde opmærksom på nogle drøftelser, som fandt sted i toldsamarbejdsrådet i 1963 i anledning af, at de australske myndigheder havde rejst spørgsmålet om den rigtige tarifering i Bruxelles-nomenklaturen af »powdered butter« eller »butter powder«, som da var et nyt produkt. Der var i toldsamarbejdsrådet enighed om, at produktet skulle tariferes under position 21.07. Det forenede Kongerige foreslog, at toldsamarbejdsrådet samtidig skulle tage stilling til tariferingen af fem andre produkter, der blev betegnet som værende på »grænsen« mellem position 15.13 og position 21.07. Der var tale om følgende:

»(i) smør tilsat mindre mængder sukker, dog ikke så meget at varen kan betragtes som »sweetfat«;

(ii) smør tilsat koncentreret vanilieessens;

(iii) et produkt bestående af lige dele smør og svinefedt;

(iv) smør tilsat mælkepulver;

(v) smørfedt fremstillet af smør ved ekstrahering af vand«.

Faktisk kunne toldsamarbejdsrådet ikke blive enige om tariferingen af nogen af disse produkter, bortset fra det under (iii) anførte, der henførtes til position 15.13. (Se bilaget til Kommissionens indlæg). Jeg mener ikke dette er af synderlig hjælp, omend ikke andet så på grund af forskellighederne mellem Bruxelles-nomenklaturen, hvor position 21.07 blot består af ordene »tilberedte næringsmidler, ikke andetsteds tariferet«, og FTT, hvor positionen indeholder 5½ side detaljerede beskrivelser af de varer, den omfatter. Jeg tvivler imidlertid på, om toldsamarbejdsrådet, hvis det havde været i besiddelse af alle de oplysninger, der er forelagt Domstolen, ville være nået til det resultat, at en blanding bestående af lige dele smør og svinefedt var omfattet af position 15.13. Under alle omstændigheder er toldsamarbejdsrådets vedtagelser ikke retligt bindende.

De omstændigheder, hvorunder forordningen blev vedtaget, har Kommissionens befuldmægtigede redegjort for under den mundtlige forhandling — se ligeledes bilag 2 til appellantens indlæg med det relevante protokolat fra nomenklaturudvalget for den fælles toldtarif. Det der skete synes at være, at de italienske toldmyndigheder pludselig stod over for toldokumenter vedrørende en vare indeholdende over 65 % smørfedt, som importøren hævdede skulle tariferes under position 15.13. De pågældende myndigheder henvendte sig til Kommissionen for at få vejledning. I den anledning udarbejdede Kommissionen forordning nr. 496/69 og fremlagde udkastet hertil i et møde i nomenklaturudvalget for den fælles toldtarif, der afholdtes den 13. og 14. marts 1969. Sagens vigtighed og hastende karakter blev fremhævet for udvalget af dets formand, Kommissionens repræsentant (forordning nr. 97/67, artikel 1, stk. 1). Repræsentanterne for fem medlemsstater (der var naturligvis på det tidspunkt kun seks) tilsluttede sig det princip, udkastet var udtrykt for. Den tyske repræsentant gav imidlertid udtryk for den opfattelse, at de pågældende varer henhørte under position 15.13, da de var »blandinger af animalsk og vegetabilsk spisefedt« og da de forklarende bemærkninger til Bruxelles-nomenklaturen tillod en tarifering i denne position af varer indeholdende smør. Man må være opmærksom på, at de tyske myndigheder allerede på dette tidspunkt havde toldbehandlet størstedelen af de i denne sag importerede partier som henhørende under position 15.13. Kommissionen forklarede under den mundtlige forhandling, at de eneste tilfælde, man har kendskab til, hvor nogen har forsøgt under position 15.13 i Fællesskabet at indføre en vare bestående hovedsageligt af smørfedt, er det nævnte italienske tilfælde og nærværende tilfælde. Under alle omstændigheder blev udfaldet af udvalgets drøftelser, at et flertal (den tyske repræsentant dissentierede) vedtog en udtalelse, der var i overensstemmelse med Kommissionens forslag, således at forordning nr. 496/69 var vedtaget. Nærværende sag viser, hvor loyalt de tyske myndigheder accepterede den således trufne afgørelse. Jeg kan ikke se, at der er noget i denne episode, der støtter appellantens anbringende.

Selv om det ikke direkte er afgørende for denne sag, skal jeg imidlertid tilføje følgende. Under drøftelserne i udvalget blev der givet udtryk for, at udvalget snarest skulle tage stilling til, om der skulle fastsættes en grænse for indholdet af smør i varer under position 15.13. Dette resulterede i, at Kommissionen den 9. april 1969 i overensstemmelse med udvalgets udtalelse vedtog forodning nr. 663/69 (EFT 69 (I), s. 178, org. ref. JO L 86 af 10. 4. 69) »om rubricering af varer i position 15.13 i den fælles toldtarif«. Forordningen bestemmer (i artikel 1):

»Når margarine, compound lard og andet tilberedt spisefedt indeholder fedtstoffer, der hidrører fra mælk, vedbliver de at henhøre under positionen 15.13 i den fælles toldtarif, hvis deres indhold af disse fedtstoffer ikke overstiger 10 % i vægt.«

Det her anvendte udtryk »vedbliver« er under disse omstændigheder ejendommeligt. Endnu mere ejendommeligt er det, at forordning nr. 663/69 ikke ophæver forordning nr. 496/69, således at situationen herefter er den besynderlige, at én forordning (496/69) udtrykkeligt til underposition 21.07 F henfører varer »som sædvanligvis anvendes ved tilberedning af bagværk« og som indeholder 65 vægtprocent mælkefedt og derover, medens en anden forordning (nr. 663/69) udtrykkeligt fra position 15.13 udelukker »margarine, compound lard og andet tilberedt spisefedt« med et indhold af mælkefedt på over 10 vægtprocent. Kommissionens befuldmægtigede indrømmede under den mundtlige forhandling, at, hvad angår Kommissionens forordninger, efterlader dette en usikker stilling for varer indeholdende mellem 10 % og 65 % mælkefedt. Usikker er også herefter stillingen for alle varer med mælkefedt på 65 vægtprocent og derover, som ikke »sædvanligvis anvendes ved tilberedning af bagværk«. Det må håbes, at

når Domstolen har afsagt dom i nærværende sag, vil Kommissionen i lyset heraf foranledige, at forordningerne nr. 496/69 og 633/69 erstattes af mere sammenhængende og forståelige bestemmelser.

Endelig skulle jeg måske nævne, at appellanten også har fremlagt (som bilag 3 til dennes indlæg) et dokument, der viser at de schweiziske toldmyndigheder i februar 1970 under position 15.13 toldbehandlede et parti af en vare betegnet som compound lard (»Kunstspeisefett«) og indeholdende 85 % smørfedt. Men for Domstolen er det afgørende naturligvis ikke, hvad det schweiziske toldvæsen (eller det tyske) har overvejet eller gjort ved den ene eller den anden lejlighed, men hvad der er den rigtige fortolkning af FTT.

Som resultat er jeg af den opfattelse, at Domstolen i besvarelsen af Bundesfinanzhof's spørgsmål nr. 1 bør kende for ret, at de i spørgsmålet beskrevne varer aldrig har været omfattet af FTT's position 15.13. Som følge heraf opstår spørgsmål nr. 2 ikke.